

หายนะ ปี ค.ศ. 2000

โจง"พินุ่ม" อติชธา เกตตะพันธุ์

ความคิด และประสบการณ์

ฉบับนี้ขอนำลงเรื่องทีพินุ่มเขียนไว้ในช่วงฮอตฮิต ก่อนขึ้นปี ค.ศ.2000 เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ย้อนรำลึกถึง เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปีที่ผ่านมา ลองติดตามกัน ดูนะคะว่า จริงเท็จประการใด...บค.

ช่วงนี้มีคนพูดถึงภัยพิบัติปี ค.ศ.2000 กันมาก ไม่ว่าจะป็นน้ำท่วมโลก แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด สงครามโลกครั้งที่สาม สงครามนิวเคลียร์ เรื่องนี้ทำให้คนแตกตื่นกันมาก แต่บางคนก็มองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เรื่องนี้มีแง่คิดที่น่าสนใจ ต่อมาที่การมอชิงชีวิตมาก ผมจึงอยากรำเสนอในจุลสารฉบับสุดท้ายต้อนรับปี 2000

เรื่องหายนะปี 2000 มีที่มาหลายแหล่ง ที่อ้างอิงกันมาก คือ คำทำนายของนอสดรา ตามูส นอกจากนั้นก็มียุคดาราศาสตร์กลุ่มเล็กๆ ที่เชื่อเรื่องผลกระทบของดาว ที่จะมาเรียงกัน หาดวงในเดือนพฤษภาคมปี43 ส่วนคนไทยก็มีการพูดถึงคำทำนาย ของหลวงปู่ และเกจิอาจารย์ต่างๆ ชาวเหล่านี้นำให้เกิดปฏิกิริยาต่อผู้ฟังหลายอย่าง

ในสหรัฐอเมริกาที่มีกลุ่มคนที่วางแผนจะเดินทาง ไปอยู่ในอวกาศในช่วงภัยพิบัตินั้น บ้างก็เตรียมสร้างที่หลบภัยใต้ดินอันแน่นหนา ส่วนคนไทยก็ได้ยินมาว่าบางคน ก็เริ่มเก็บเสบียงอาหาร และของใช้กันแล้ว ส่วนคนอีกจำนวนมากก็คิดว่าเรื่องพวกนี้ เป็นเรื่องเหลวไหล เนื่องจากเห็นว่ามีการทำนายกันเสมอ แต่ก็มักไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วส่วนหนึ่งของคนเหล่านี้น ก็ใช้ชีวิตตามปกติไปตามความอยากและความต้องการของเขาต่อไป เรื่องที่เล่านี้ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าคงจะสนุกกว่าที่จะถามว่า

"ถ้าพรุ่งนี้โลกจะแตกเราจะทำอะไร?"

ตอนนั้นผมอยากให้ท่านผู้อ่านลองคิดตอบคำถามแบบจริงจังสักหน่อย ก่อนที่จะได้อ่านต่อไป คำตอบของคนส่วนมากก็มักจะตอบว่า ขอให้ได้อยู่กับครอบครัว พ่อแม่ สามีภรรยา ลูกหลาน พร้อมทั้งอยากแสดงความรักต่อคน เหล่านั้น บางคนแทบไม่เคยปฏิบัติรับใช้ช่วยเหลือหรือแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา เลย และนี่ก็เป็นโอกาสสุดท้าย ที่จะได้กระทำ ก่อนที่จะจากกันไป ส่วนอีกกลุ่มชีวิตนี้ มีแต่รับ และ หาผลประโยชน์จากผู้อื่น ไม่เคยคิด ที่จะทำอะไร ให้ผู้อื่น และสังคมนัก ตอนนี่เริ่มกลับมาคิดว่า

นี่เป็นช่วงสุดท้าย ที่จะทำอะไรให้แกผู้อื่นได้ ถ้ามีเงินมากก็อยากจะแจก มีอาหารดีๆ ก็อยากจะแบ่งปัน มีแรงก็อยากจะช่วยเป็นอาสาสมัคร เขากำลังรู้สึกว่าจะน่าเสียใจมาก ถ้าจากโลกนี้ไป โดยไม่ทำอะไรแก่ใครได้เลย ส่วนบางกลุ่มอาจคิดถึงเป้าหมายแท้จริง ของชีวิตและเรื่องชีวิตหลังความตาย ก่อนตายก็ขอสิ่งสมความดี เพื่อผลประโยชน์

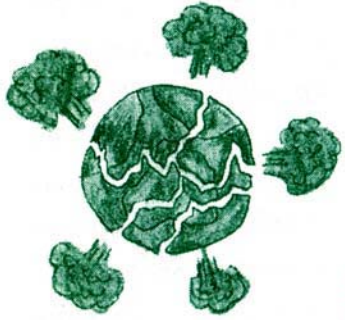

หลังจากตายไปแล้ว เพราะที่ผ่านมา แทบไม่ได้สนใจ เรื่องพวกนี้เลย คนกลุ่มนี้อาจจะคิดทำบุญ แม่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย สวดมนต์ หรือฝึกสมาธิวิปัสสนาเป็นต้น บางคนอาจบอกว่าถ้าเราคิดถึงความตาย ก็จะเป็นการเครียดกับชีวิตไปหน่อย ผมตอบได้ว่าอันนี้ไม่จำเป็นต้องเครียด ในทางกลับกันเรากลักรู้สึกดี สนุก กระตือรือล้นกับการ ใช้ชีวิต ด้วยความไม่ประมาท โดยการทำสิ่งที่ควรทำในยุคปัจจุบัน มากเท่าที่จะทำได้ อาจมีคนคิดถึงคำถาม "ถ้าพรุ่งนี้โลกจะแตก เราจะทำอะไร" ว่าเป็นคำถามที่ไม่ใช่ความจริงซักหน่อย ผมอาจจะเปลี่ยนคำถามให้ดูใกล้ชีวิตจริงมาอีกกว่า "เราแน่ใจได้ไหม

ว่าพรุ่งนี้เราจะยังมีชีวิต มีสุขภาพสมบูรณ์ อวัยวะครบ 32 และโลกนี้ยังสงบสุข แน่นนอนคำตอบก็คือ "ไม่" การที่เรานึกถึงความตาย หรือสรวงสวรรค์ อยู่เสมอจะเป็น การทำให้เราไม่ประมาทที่จะรังรองในการทำสิ่งที่ติดต่อตนเอง คนที่เรารัก และสังคครอบข้าง เราไม่ต้องให้เรามีพร้อมทุกอย่างแล้ว ถึงจะมีความสุขแก่คนรอบข้าง เพราะวันนั้นอาจ ไม่มีจริง บางทีเรา และคนที่เรารักอาจจะไม่อยู่ถึงวันนั้นก็ได้ แล้วทำไมทุกวันนี้ เราไม่ให้ความรักต่อกันเราไม่จำเป็นต้องผลัดวันประกันพรุ่ง โดยรอสิ่งนั้นสิ่งนี้ ถ้ามีมากก็ให้มาก มีน้อยก็ให้น้อย และสิ่งที่สำคัญ พยายามอย่าทำให้ คนที่เรารักเสียใจ เพราะสิ่งที่เศร้าที่สุดก็คือ การจากกัน ตลอดกาล ด้วยความรู้สึที่ไม้ติดต่อกัน

ส่วนเรื่องการบำเพ็ญประโยชน์ก็เช่นกัน วันนี้เราได้ทำอะไรที่ดีให้แกสังคมบ้างไหม ตัวอย่างเช่น เราทำลายสิ่งแวดล้อมทุกวัน แล้วเราได้ช่วยอนุรักษ์ หรือไม่ คิดว่าทุกคนเคยมีความสุข กับการทำอะไรแกผู้อื่นและสังคม โดยไม่หวังผลตอบแทน บางทีเราก็ถามตนเอง ว่าเราทำมากกว่านั้นได้ไหม ในชีวิตประจำวัน เรามักมีโอกาสที่จะเสียสละเสมอ โดยเฉพาะ เรื่องเล็กน้อย แต่ปกติเราก็มองไม่ตระหนักถึง ดังนั้นเราควรนั่งพิจารณาสำรวจตัวเอง และพยายามพัฒนาตนเองในด้านนี้มากขึ้น

ในด้านจุดมุ่งหมายของชีวิตก็เช่นกัน เมื่อเวลาจวนตัวเราก็ทำอะไรไม่ทันแล้ว ดังนั้น เราควรต้องแบ่งเวลามาศึกษาหาความหมายของชีวิต เราเกิดมาเพื่ออะไร อะไรคือคุณค่า อันแท้จริงของความเป็นมนุษย์และเป้าหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน เมื่อเข้าใจแล้วก็พยายาม เดินทางไปสู่จุดหมายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าเราทำทั้งหมด ที่กล่าวมาแล้ว

แบบผู้พิจารณาถึงมรณสตียูเซมอ เราจะได้กล่าว
เรียกว่า เป็นผู้ไม่ประมาท จะเป็นผู้ที่ ไม่หวาดหวั่นต่อ
ความตายเท่าไรนัก จากนั้นเมื่อใครมาบอกเรื่องหายนะปี
2000 เราก็รับฟังได้ แต่จะไม่ตื่นตูม และไม่ประมาทด้วย
ถ้ามีคนถาม "ถ้าพรุ่งนี้โลกแตกจะทำอย่างไร"
เราจะไม่ตอบแบบ ผู้ไม่พร้อมทั้งหลาย ตามที่ได้ยกตัวอย่าง
มาแล้ว แต่เรา จะตอบได้อย่างมั่นใจว่า "ฉันก็จะทำตาม
ปกติที่ฉันทำอยู่"

มีข้อควรพิจารณาที่อยากฝากไว้ ผมคิดว่าหลายคน
ที่อ่านบทความนี้อาจรู้สึกภูมิใจในตนเองว่าได้ทำทุกอย่างดีอยู่แล้ว อันนี้ต้องระวัง
อย่าให้เกิดความหลงในตนเองเป็นอันขาด เพราะนั่นก็เป็นความประมาท อีกอย่างหนึ่ง
เหมือนกัน ขอให้สำรวจตนให้ดี คนอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ผมอยากกล่าวถึง บ้างก็คือคนที่หนัก
เรื่องใดเรื่องหนึ่งจนเกินไป อาทิเช่น คนที่สนใจงานส่วนรวม มากจะลืมครอบครัว
และลืมหน้าที่ในการ แสวงหาความหมายที่แท้จริงของชีวิต การทำกิจกรรมนั้นดีแน่นอน
ผู้ทำย่อมเป็นผู้ ที่น่านับถือเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในสังคม ที่คนส่วนใหญ่มีความเห็น
แก่ตัวมาก แต่อย่างไรก็ ไม่ควรบกพร่องต่อหน้าที่หลักด้านอื่นของชีวิต ถ้าเราทำไม่ได้
เราอาจจะเสียใจภายหลัง ถ้าเราทำได้เราก็จะเป็นตัวอย่างของนักกิจกรรมที่ดี ที่ประสบ-
ความสำเร็จในทุกด้านได้อีกด้วย

บทความเรื่องนี้อาจจะดูเครียดสักหน่อย แต่ผมก็อยากเขียนไว้เพื่อเตือนสติ
ท่านผู้อ่านทุกคน อันที่จริงก็รวมถึงตัวผมด้วยเราไม่รู้แน่นอนหรอกว่าจะไรกำลังจะเกิดในปี 2000
อันที่จริง เราไม่รู้ไม่รู้แม้กระทั่งเรื่องที่จะเกิดในวันพรุ่งนี้ซะด้วยซ้ำ หวังว่าบทความนี้
คงทำให้เรา ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ควรกระทำยูเซมอ เป็นผู้ไม่วิตกกังวลในเรื่องอนาคต
ไม่ว่าปีหน้า เดือนหน้า หรือแม้กระทั่งวันพรุ่งนี้ และหากมีอะไรที่ไม่ดีเกิดขึ้น เราก็พร้อม
ที่จะเผชิญกับมันอย่างกล้าหาญไม่สะทกสะท้าน ก็หวังเหมือนกันว่าคงไม่มีอะไร ร้ายแรงเกิด
ขึ้นในปีหน้า และผมจะได้เขียนมาเล่าความคิด และประสบการณ์ของผม ในฉบับต่อไป
ไปเป็นเวลาอีกหลายปี

<http://www.iqthai.com>